

Un cristianisme sense Crist?

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'afirmació: «El cristianisme és Crist» (St. Òscar Romero), sembla una obvietat, però no sempre és evident, perquè una cosa és la doctrina i una altra la vivència. Si de Jesús solament ens quedem amb un personatge del passat o amb unes maneres de pensar, de comportar-se, fins i tot amb formes externes de ritus o d'accions filantròpiques; si la relació amb Crist és d'aquesta manera, el cristianisme que es practica és sense ell. Seria possible, aleshores, saber molt sobre Jesús i fer moltes coses, també en el seu nom; però, de fet, hom no seria cristià. Deia inspiradament Benet XVI: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dona un nou horitzó a la vida i, amb això, la direcció decisiva» (*Deus caritas est*, 1). Tan sols el trobament personal amb l'esdeveniment de Crist mort i ressuscitat ens fa deixebles seus, perquè ell és viu entre nosaltres. No som solament seguidors dels «evangelis» de Jesús ni de la seva «causa», sinó d'ell mateix, de la seva persona, inseparable dels seu missatge i de la vida que d'ell brolla.

Cal una lluita personal per viure amb Crist, distanciant-nos de tot allò disconforme amb la nostra identitat creient.

El sant pare Francesc, en una carta apostòlica sobre la litúrgia cristiana, té aquesta afirmació contundent: «La fe cristiana, o és una trobada amb Jesús ressuscitat, o no és» (*Desiderio desideravi*, 10); afirmació que ens ajuda a entendre el canvi d'època que ens pertoca de viure. Ja no podem pensar en un cristianisme de masses, sinó en una Església que és una comunitat de creients, dels qui tenen experiència del trobament personal amb Jesús viu. Hem d'acceptar, doncs, la nostra situació de minoria enmig de la societat,

la qual cosa ens demana una lluita personal per viure amb Crist, distanciant-nos d'aquelles idees i comportaments disconformes amb la nostra identitat creient. Cada vegada més, el cristià que vulgui viure amb fidelitat la seva fe experimentarà que és estranger en la seva mateixa terra; cosa semblant a la situació del poble d'Israel en la diàspora a Babilònia. Estrangers, sí, però sempre a punt de donar raó de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,13), des de la certesa de ser escollits de Déu. L'esperança que mai no mor habita en el cor i en l'existència del qui creu en Crist. Aquesta és la gran aportació del cristianisme en un món en què manca esperança perquè no hi ha Déu (cf. Ef 2,12).

Per això, tinguem present el que el nostre *Sínode per l'esperança* ens diu: «Que s'afavoreixi i potenciï en tota activitat eclesial la centralitat de Crist i el trobament amb ell, que viu entre nosaltres» (3).

